

א. הסיבה למסיבה - הכרת הטוב לרב:

המסיבה הזו בליל פורים היא מסורת שכבר קיימת כמעט שלושים שנה. תמיד בהתחלה אני מסביר את הסיבה שהאברכים לפני שלושים שנה ראו שיש צורך לקבוע מסיבה. אבל השנה אני מרגיש שצריכים הקדמה כדי שהדברים יובנו.

רוב האנשים היושבים כאן הם צעירים ולא מכירים איך העולם היה נראה לפני שלושים – ארבעים שנה.

העולם היה אחר לגמרי, הרבה מההמצאות שיש לנו היום לא היו קיימים. אחת מהם היא "טיפ אקס". מציאות שניתן למחוק דברים בלי שמוחקים. ההמצאה טובה, רק הבעיה למה משתמשים בה:

1. "חושך שבטו שונא בנו"

2. "גיהנום" – עד שהגיע טראמפ – "וגם חרבונה זכור לטוב"

3. ואז החילו לטשטש את המושג של הכרת הטוב. עד אז היה מובן שאם רב מגיע לשוב במסירות נפש עצומה, לעשות קצת סדר בתוך באלאגן גדול – צריכים להכיר לו טובה. והיינו מתאספים בליל פורים להביעה הכרת הטוב ואף להעניק לרב מתנה אות הכרת הטוב. ... אולם הפסקנו את המתנה קצת קשה....

עכשיו הגיע דור חדש שאם הייתי אומר שיש מסיבת הכרת הטוב – פשוט לא יבינו על מה מדובר. כולם מכירים שצריכים להגיד תודה לנהג אוטובוס ערבי שהביא אותנו ל-ים – אבל לרב?!

והאמת שהכרת הטוב היא לא רק להגיד תודה אלא להרגיש מה שקבלנו:

- הבה נדמה משפחה שהאבא מכיר טובה לאמא והאמא לאבא והילדים להורים וכולם לרבש"ע – אזה פירות נפלאים היו יוצאים ממשפחה כזו.

- עכשיו הבה נדמה יישוב שהתושבים כולם מכירים טובה לרב והרב מכיר טובה לתושבים, וכולם מכירים טובה לרבש"ע. איזה יישוב נפלא זה היה, איזה סייעתא דשמיא, איזה נחת רוח לרבש"ע, איזו הצלחה היתה ליישוב כזה. היה כדאי להזמין הובלה ולעבור ליישוב כזה.

והאמת שלא צריכים להזמין הובלה, שכן היה יישוב נפלא כזה, ויכול להיות עוד פעם יישוב כזה – זה רק תלוי בנו! בימים קדמוניות האברכים היו מובילים בענין זה. ועכשיו באמת מגיע לצעירים יישר כוח גדול על היוזמות של סידור החיצוניות של הבית הכנסת. אולם עכשיו הגיע הזמן לטפל בפנימיות של הקהילה ולחדש את הענין של הכרת הטוב לרב.

ב. העיירה חאלם!?

באמת אני אישית משתדל לא לריב עם הרב, אבל לפני כמה שנים היה לי מחלוקת קשה עם הרב: מהרש"א - האם יש ק"ו חאלם מ"ע. מה קל ומה חמור חאלם או מעלה עמוס. עכשיו כבר השתכנתי שהרב צודק. שהיה לי חלום:

ואני בחלומי תמרור: "ברוכים הבאים לעיירת חאלם". ברוך הבא "למרכז החכמה העולמי".

פוגש את הרב של חאלם:

1. כובע גבוה

2. כפתורים בצוארון

3. איפה כל האנשים? היום יום חג כל שנה - כולם נמצאים במסיבה.

4. למה הרב לא הלך למסיבה? בשבילי זה יום צום!...?

הולך למסיבה.

1. למה מסיבה? מהפכת הצעירים. לפני עשר שנים בתשפ"ה.

2. למה מהפכה?

התחיל עם דברים קטנים שמנו לב שהצעירים לא מסתדרים עם המבוגרים. מעל גיל ארבעים כולם משועבדים להגיון עשרים וארבע שעות שבע. כל חכם ששווה משהו יודע שחכמה אמיתית היא מעל ההגיון. ולכן צריכים לעשות תקנות דוקא שאין בהם שום טיפת הגיון.

1. לא מכריזים שום הכרזות אחרי התפילה. [אלו מעל ארבעים לא היו מסוגלים להבין].

2. לא לשיר "יחדשנו" – בעצם מאד הגיוני מרוויחים להשיג את הטשולנט דקה וחצי קודם. אבל זה לא הסיבה שעושים את התקנה – רק כיון שמישהו מתגעגע לאיזה ביהכ"נ שפעם היה מתפלל ששם שלא שרו.

3. כל זה היתה רק הקדמה לפצצה שהיתה בפורים, שכל שנה בחאלם נותנים פרסים לאלו שהועילו הכי הרבה לעיירה. באותה שנה קיבל הפרס מי שהצליח לעשות שהרב יקצר את התפלה שלו

מעשר דקות לשמונה דקות. [כולנו עושים חשבון ולוקחים חופש נוסף כאשר מצטבר מספר שתי הדקות.] אז אחד מהמבוגרים קם והתחיל לצעוק. מה קורה פה?! בסדום היו חותכים את הרגלים לפי גודל המיטה. הרגלים... מילא... רק צריכים אותן לכמה עשרות שנים, ואפשר להסתדר עם כסא גלגלים - אבל את השמונה עשרה חותכים לאדם את הנצחיות שלו.

זה איך שמבטאים את היישר כוח לרב?!

זה היה רק התחלת השיחת מוסר... ואז הוא המשיך "אפילו מישהו היה משכנע את המשיגנער של העיירה לקצר את התפלה של בשתי דקות מה היה קורה לאדם זה כאשר מגיע למעלה אחרי מאה ועשרים?! יראו לו את כל מה שהעולם והעיירה הפסיד על ידי קיצור התפלה. איך הוא יצא מהזלזול בתפילה הנוראי הזה...

הבעיה היתה שכל אלו מעל גיל ארבעים הסכימו איתו.

אז ראינו שההגיון ממש משבש את האדם והחלטנו לשלוח את כל מי שמעל גיל ארבעים - פינוי מרצון - לבית מלון תשע כוכבים באוגנדה (שטראמפ הכין לחמאס והם העדיפו את 'שערי הגיהנום'). פשוט ראינו שאין ברירה כדי שחאלם ישאר באמת המרכז החכמה העולמי.

ואקץ, והנה חלום! רבותי חלום בלהות!

ג. הטבת החלום:

באמת צריכים עכשיו הטבת חלום. אבל לא רק להגיד "חלמא טבא חזית" אלא על ידי שמשנים כיוון - לכיוון של הכרת הטוב. במקום שהרב יהיה "שק חבטה" לגרום לו עוד ועוד עוגמת נפש (וכל המרבה ה"ז משובח). צריכים לחזור למנהג המקורי להביא מתנה לרב כדי שתהיה מודעות לפחות שיש מציאות שלא מיועדים רק לגרום לו עוד ועוד עוגמת נפש, אלא באמת להתחיל להכיר טובה.

אולי השנה לתת מתנה לרב שהשנה נשתדל לא לגרום לו עגמת נפש - ושנה הבאה כבר לסדר מתנה כדבעי, שגִּשְׁנָה כיוון ונשתדל לעשות לו נחת רוח, וגם נח"ר לרבש"ע.

חזון המייסדים אולי לרומם את התפלות במקום רק לקצרים. ... למשל **כמו בעזרת תורה**...

אז כאשר נחזור להכרת הטוב, ולגרום לרבש"ע נח"ר גדולה וכן לרב נח"ר, אז יהיה לישוב ולכולנו - כמו שהרב אמר - עוד יותר טוב ועוד יותר טוב, ועוד יותר טוב ועוד יותר טוב, ועוד יותר טוב ... יהיה לכולנו רק טוב בע"ה.